

vil gjøre sig gjældende, og ligesaa fast staaer jeg i den Overbeviisning, at, skal Danmark finde Betyggelse i Fremtiden for sin Selvestandighed, sin Udvikling, sin Fred, da maa det søge Tilknytning og Sammenlutning netop til den modsatte Side af den, vi nu blive førte hen imod.

Besvarelse: Det havde ikke været min Hensigt at tage Ordet under nærværende Forhandling, eftersom jeg, da Sagen først var for, forsøgte paa at fremsætte de Grunde, der ledede mig til at afgive den Stemme, som jeg har til Hensigt at afgive i nærværende Sag. Jeg maa imidlertid dog gjøre en personlig Bemærkning. Min Stilling er, troer jeg, forskjellig fra de fleste her i Salen, idet jeg ikke henhører til noget af de to Partier, som findes her. Det stiller sig for mig saaledes, at jeg har at afgive min Stemme uden Hensyn til, hvorvidt det, jeg vilde stemme for, lader sig praktisk gennemføre. Naar jeg staaer alene, kan der ikke paa mig anvendes den almindelige constitutionelle Grundfætning, at jeg skulde være beredt paa selv at gennemføre det, jeg har antydet, og det, jeg forsøger. Naar det imidlertid er blevet hystret af den ærede Ordfører, og saavidt jeg opfattede ham, sigtede han derved til de Betragtninger, jeg havde fremsat, at han savnede en Conclussion med Hensyn til det, jeg havde fremsat, idet han bemærkede, at jeg vel havde gjort en heel Deel Udsættelser ved enkelte Poster, men at deraf ikke kunde udledes, at jeg skulde kunne komme til at sige: „Nei!“, maa jeg herved bemærke, at jeg har ikke fremsat denne Conclussion, fordi den forekommer mig at ligge meget nær. Den Hovedanskuelse, hvorfra det ærede Udvalg er gaaet ud, forekommer mig at være, at det var en virkelig constitutionel Forsætning, der findes i Fællesforsætningen, og at den aabner en sikker Udsigt til, at Slesvig vil indtræde i et frit Forsættingsfællesskab med det øvrige Danmark. Jeg troer, at, idet jeg har forsøgt ved nogle almindelige Bemærkninger at oplyse, at jeg ikke kunde ansee det for en constitutionel Forsætning, da følger det som Conclussion deraf, at den Dypgave, der var stillet Ministeriet,

var at give en sand constitutionel Forsætning, og naar jeg ikke antager, at denne Dypgave er løst, forekommer det mig, at Conclussionen deraf maa være den, at jeg ikke kan stemme for Fællesforsætningen. Den ærede Ordfører har meent, at Veien maatte være at tage Forsætningen som den er, og at arbejde derfra videre ind paa de Forbedringer, der vare nødvendige og som han har anerkjendt, idet der jo i Betænkningen er fremført en stor Deel Paastande, der ere udhævede som Mangler ved Forsætningen. Det var imidlertid under Forsættning af, at Rigsraadet har Kraft og Magt til at gennemføre dem, at jeg fremhævede et Par Momenter, som jeg troede vilde gjøre det klart, at den Kraft ikke vilde findes hos det tilkommende Rigsraad. Jeg anførte saaledes Initiativet, jeg anførte den Maade, hvorpaa det kongelige Veto er ordnet. Den ærede Ordfører gav mig Ret i, at det ikke var hensigtsmæssigt, at Initiativet ikke fandtes, men han meente, at det praktisk ikke havde nogen Betydning med Hensyn til Fællessager. Jeg havde imidlertid udtrykkelig sagt, at det var ikke derpaa, at det kom an, men at det derimod var paa, at Forsamlingen ikke derved fik den tilbørlige Kraft, den tilbørlige Indflydelse, og derpaa erindrer jeg ikke, at den ærede Ordfører svarede Noget.

Det andet Moment, jeg udhævede, var Offentligheden. Derpaa svarede den ærede Ordfører, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at den vilde blive indført. Men det var ikke saa meget det, jeg fremhævede, som det, at Grundfætningen for Offentligheden ikke fandtes i Fællesforsætningen, saa at den var bleven udarbejdet med ganske andre Hensyn. Jeg nævnte som Exempel, at Bestemmelsen i § 45 ikke kunde være kommet ind, og jeg kunde have fremhævet en anden Bestemmelse, der ikke findes, nemlig at der ikke er givet Forsamlingen Ret til at interpellere Ministeriet. Jeg troer, at det er en anden Rettighed for Rigsraadet, som er af yderste Bigtighed. Jeg troer, at, naar Udvalget i sin Betænkning har anført: at „Ministeransvarligheden er endelig Betingelsen for den fuldstændige Uttringsfrihed